

**Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro
singulis Anni diebus**

Complectens Julium, Augustum, Septembrem

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 22. De patientia in adversis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60520](#)

possibilia sunt. Quanta perseverantia ! per September
horam integrum orat , quamvis non exau-
diatur. Quanto consensu cum voluntate
divina. Ah! Pater mi , si possibile est , transeat à Matth. 26
me calix iste : verumtamen non , sicut ego volo , v. 39
sed sicut tu. Hunc in modum orare nos o-
portet. An id facis ? si oratio tua huic re-
gulæ non respondet , recta oratio non est :
si vero ita se res habet , mereturne exaudiri ?

*Assuefce in qualibet actionum tuarum oculos
in eas Christi actiones coniucere , cum quibus tuæ
convenire possunt , ut ijs tanquam regula utaris ,
juxta quam tuas instituas actiones.*

Aspicientes in authorem fidei , &c con-
summato rem IEsum. Hebr. 12. 2.

Sicut à Deo nos separat dissimilitudo , ita
nos illi conjungit imitatio. Aug.

DIES XXII.

De Patientia in Rebus Adver- sis.

I.

Homo patiens , inquit S. Iacobus , homo
perfectus est. Casus adversi cunctas
virtutes exercent , probant , eaque illu-
stres reddunt. Sine rebus adversis virtu-
tes vel dubiae , vel imperfectae , vel imbe-

T 4

cit.

September. cilles sunt: sed, ubi adversa ingruunt, virtutes certæ, & perfectæ redduntur. Quantopere fides non se prodit in hujusmodi rebus afflictis; cum ea nos doceat, nos a Deo amari, dum nos castigat; ex ejus benignitate oriri, dum nos affligit; eum bene nobis cupere, dum malum nobis infert; id fieri, ut nos humiles, & demissos reddat; ut nos probet, ut mundi vanitatibus renuntiemus, eique adhæreamus, ut filij sui Crucis affixi imaginem, & unâ prædestinatio-nis nostræ characterem nobis imprimat; denique ut coronam nostram certam reddat, & augeat? quantam ad hæc omnia credenda fidem habere non oportet, cum ei repugnet, & natura, & lumen rationis humanæ; quibus adstipulatur sensus omnium animi motuum, & omnium fere hominum judicium?

II. Quid melius prodit spem, quam certe hominem afflictum, persecutionibus oppressum, opprobrijs obrutum, in nihilum, ut ita dicam, & in statum, è quo emergendi nec minima spes appetet, redactum; cernere, inquam hunc hominem sperantem contra spem in spem; omnem fiduciam suam in Deo collocantem, qui non modò eum deseruisse, sed & inimicis ipsius ad eum perdendum associasse se videtur; &

Rom. 4, 19. sperantem contra spem in spem; omnem fiduciam suam in Deo collocantem, qui non modò eum deseruisse, sed & inimicis ipsius ad eum perdendum associasse se videtur; &

ni-

nihilominus cum Jobo dicentem: *etiam si September.*
me occideris, in te sperabo: in hanc severam
manum confiderem, quæ lethalem iustum *Iob. 13. 15.*
mihi infligeret. Quid magis admirandum, quæ videre hominem sibi constan-
tem ad instar scopuli in medio fluctuum,
quibus undique verberatur, immoti? so-
lum lumen rationis tantum spectaculum in
hujusmodi generoso animo, & in tali con-
fidentia, ut etiam Ethnico cuidam hæc ver-
ba expresserit: *spectaculum Deo dignum*
vir bonus cum mala fortuna compositus; *Seneca.*
neque tamen vix.

III. Sed quanta charitate opus non est,
ut amemus Deum etiam tunc, cum dedita
operâ nos persequi videtur; ut eum ceu
Patrem reverentia, & amore filiorum pro-
sequamur tunc etiam, cum nobiscum ve-
lut inimicis suis rigidè agit; ut eum non so-
lum adoremus, sed etiam divinæ providen-
tiæ ordines, quantūcunque severi esse cre-
dantur; ut non tantum reveremur percu-
tientis manū, sed etiā exosculemur? Nihil,
dicere solebat Divus Ludovicus in hujusce-
modi statū redactus, melius nobis demon-
strat, quantus sit Deus, quantūmque merea-
tur. Quanta obedientia non opus est, ut quis
velut alter Isaacus imponi se rogo patiatur
non solū absque repugnantia, sine mur-

T 5

mu-

*September, muratione, sed & sine querimonijs ; ita,
ut cum Davide dicat: feri Domine : ego enim
in flagella paratus sum. Novi enim, manum*

Psal. 37. 18. tuam à corde tuo dirigi : vel cum Jobo : &

Iob. 6. 10.

*hec sit mihi consolatio , ut affligens medolore ,
non parcas. q.d. Evidem multa perpe-
tior ; natura probè scit, quām acerbum sit
pati : sed cùm hoc à tua proveniat volun-
tate , suave id mihi accidit : ad assiduas æ-
rumnas sensus , & ratio consternantur : sed
Deus vult. Hæc una vox omnia mitigat.
Sic loquitur, sic agit homo patiens. Im-
pletúrne voluntas divina perfectius in cœ-
lo ? faciúntne eam sancti Cælestis Paradi-
si incolæ jucundius? faciúntne eam genero-
sius ?*

*Si scire aves , an pietatem habeas sinceram ,
virtutem veram, collige id è tua in rebus adver-
sis patientia : omnia namque alia signa sunt am-
bigua.*

*In igne probatur aurum , & argentum ;
homines verò receptibiles in Camino hu-
militationis. Eccli. 2. v. 5.*

*Sæviat, quantum vult, pater est. Aug.
in Psal.*

DIES